

RAIKKÜLA

KOLHOOSI JUHATUSE JA ÜHISKONNALISE ORGANISATSIOONIDE INFOLEHT

Nr. 7 (37) JUULI 1990

*Enne jaani tehtud heinas
on nael mett,
pärast jaani —
nael vett*

(Pöide)

Aga SINU arvamus?

Lugupeetud Raikküla rahvas! Oleks vaja teie abi ja arvamust!

Kaasaja uuenevas elukorralduses on teretulnud igasugune algatus, mis natuke-negi kergendaks meie enda olemist ja elamist. Et keegi kuskilt peale meie enda seda tegema tuleb, on ka nagu asjatü lootus.

Juba kevadel arutas juhatuse liha ümbertöötamise võimalust meie regioonis. Põhimõtteliselt on lahendus — endise Tiigi talu kõrvalhoone — olemas ja ehitus võiks alata. Edaspidi oleks veel mõttekas organiseerida kohalik leiva ja pagaritoodete valmistamine. «Kaader» on õpingud lõpetanud ja eksamid edukalt sooritanud. Veel võiks kohaliku kaupluse ja söökla rendile võtta, et oleks võimalik realiseerida kohaliku toodangut (liha-, pagari- ja kondiitritooted) ka kohapeal.

Aga jah! Selleks, et neid mõtteid realiseerida, oleks vaja kiiresti väbastaada vana lagunev laut, mis kunagi

kuulus Raikküla ühele töökamale mehele Lepiku Mihkile ja mis nüüd on selline nagu ta on. Tänu elamisele sotsialismi vaimus ja kolhoosi tingimustes. Sellise suhtumise juures veel üks talv ja ilutseb Raikküla südames vare, mis tähistab ühisomandi «eelseid».

Lugupeetud Raikküla rahvas! Mida sellest ettevõtimest arvata? Kas on sel ideel mõte sees? Kas arvate endale sellest tulu tõusvat? Eriti oleks vaja teada Teie arvamust, lp. Asta Satsi!

Tulevase kooperatiivi
nimel ULO AAREN

* * *

Arvan, et Ulo Aareni idee ja julge pealehakkamine on igati ajanõuet silmaspidav ja kohaliku rahva huvidele vastav ettevõtmine. Nagu vestlusest asjaosalisega selgus, võib tema ehitust alustada juba sel sügisel. Aga... paraku on see sotsialismi mälestusmärk individuaalloomapidajate kasutada. Nähta-

vasti peab hoone jäänus talvel lume raskuse all enne lõplikult kokku kukkuma, siis on võimalik sinna midagi uut rajama hakata.

Mis saab sel juhul keskses eraloomapidamisest? Kas loomapidamishoone üldse sobib keskuse suurte majade vahele? Juhul, kui sobib, siis kuhu ja milline hoone ehitada? Kes ehitab? Kelle kulu ja kirjadega? Kes võtab endale organisatoori rolli?

Asja huvides oleks vist õige kõiki osalevaid rahuldav (kolhoos, eraloomapidajad, Ulo Aaren) kompromisslahenduse leidmine. Loodava kooperatiivi seisukohalt on mõttekas, kui ta saaks võimalikul pea ehitust alustada. Loomapidamisest huvitatud peaksid aga nimekirja koostama ja astuma kohe läbirääkimistesse kolhoosi juhatusega et selgitada välja poolte seisukohad ja koostöövõimalused.

Head koostööd ja üksteise mõistmist!

ERNI TAMMARU

Lugupeetud mehhanisaator või autojuht

Infolehe toimetuse poole pöördus tagasihoidliku palvega keskuse Tiigi pere rahvas (Ü. Aaren, J. Kuusemets, R. Raudva jt.), kes on suvel sunnitud tihti suures tolmupilves elama. Sinu võimuses on aidata pere elamistingimusi inimväärsemaks muuta.

Lühidalt: ära «löika» oma masinaga nurka vana kruusateed mööda piki sirelihekki, vaid kasuta selleks äsja väljajähtatud kõvakattega teed.

Sa ei kaota sellega midagi, küll teed aga heateo kaasainimestele. Püüa aru saada, et Sina sõidad sealt ainult mööda, teised peavad aga elama. Jäägu see teejupike rohkem lastele vee äärde pääsemiseks ja jalakäijatele kõndimiseks.

INIMENE — looduse hoolikas peremees

Inimene — see on looduse kroon. Inimene — maailma valitseja. Inimene — looduse ülim looming. Seetõttu peaks inimene loodust hoidma ja kaitsma.

Ent kas inimene on looduse hoolikas peremees? Minu arvates alati mitte. Kuidas saabki ta looduse hoolikas peremees olla, kui ta reostab oma loojat — loodust — päevast päeva.

Võtame näiteks suhtumise puitmaterjalisse. Kusagil Siberi kolkas lebavad maha saetud seeditriipud ja mädanevad vähehaaval, kusjuures mujal maailmas tehakse sellest puidust vägagi hinnalist mööblit. Sellise suhtumise juures ei saa olla inimene looduse ülim tipp.

Kevaditi väetatakse põlde. Inimene sõidab traktoriga kohale ja hakkab oma tööd tegema. Ent kogemata rammutab ta põldu liiga palju. Samas ta kohkub, kuid rahustab end: «See pole veel midagi, see pisku ei tee palju pahandust.»

Kuid teeb küll. Liigsed väetised imbuvad maasse, sealt rändavad mürgised kemikaalid edasi põhjavette. Kas sel juhul *homo sapiens*, see mõtleb, ikka mõtleb tagajärgedele?

Ka väetisehoidlad on viletsad. Neil pole korralikke põhju all ja kemikaalid imbuvad jällegi vette. Pärast seda on kaevuveed hapumaitsetelised. Inimene aga ei võta midagi suurt ette, et seda ära hoida. Kisa tõstavad just kahjukannatajad.

Keemiatehased rikuvad samuti hüdrofaari. Tehaste jääkveed ja solk jooksevad veekogudesse. Vesi on must ja kole, veelinnud ja kalad surevad. Inimene ise muudab endised eluallikad surmakolleteks.

Pahandust teevad veel Nõukogude armee sõdurid Eestis. Alles hiljuti kirjutati «Liivimaa Teatajas» selle kohta, kuidas üks Nõukogude armee auto sõitis maanteelt välja järve. Sinna voolas palju naftat. Selgus, et sõjaväelased, kes selle «kangasteoga» hakkama said, olid kõvasti tipsutanud. Nõukogude armee oma pahategusid ära hoida ei oska, aga neid varjata püüavad küll. See ilmnes sellest, et kohapeal tahtis üks poiss seda õnnetusjuhtumit pildistada, kuid Nõukogude armee kindral püüdis temalt fotoaparaati ära rebida. Pilt sai siiski tehtud, kuna kaks tugevat meest asusid pildistajat kaitsma. Nojah, võib ju

mõelda, et nood sõjaväelased on *homo soveticused*, kuid mõtlemist peaks neil ka olema.

Palju naftat jookseb ka ookeanidesse. Selles on süüdi naftatankerid, mis veavad naftat kogu maailmale laiali. Tankerid lekivad tihti, sadade liitrite kaupa jookseb küstust vette. Tagajärjeks on see, et kalad surevad. Nafta tõmbab ookeanile kattekihte peale ja kalad lämbuvad hapnikupuudusesse. Säh sulle siis seda, et inimene on looduse hoolikas peremees.

Suurlinnad, tehased, kosmoselaevad, autod, lennukid ja nõnda edasi saastavad kohutaval kombel atmosfäärikihti. Soojus ei pääse enam läbi atmosfäärikihi, vaid pörkub tagasi. Tekib «greenhouse effect» ehk eesti keeles kasvuhoooneefekt. Soojust tekib ülemäära palju, õhk muutub niiskeks, temperatuur on kogu aeg kõrge. Niiskuse tõttu tekib palju kopsuhaigusi. Kellele inimene oma saastamisega kahju teeb? Iseendale, ei kellelegi muule.

Suurlinnade tehased moodustavad veel eriliigi pahanduste tekitajaid. Nimelt vabrikurakstnate suitsu pääseb kõrgele atmosfäärikihti.

Suits on happelise koostisega, muutes ka sademed happelisteks. «Hapud» vihmad sajabid alla, tekitades palju segadust. Taimedele mõjub see kahjulikult, inimestele samuti.

Sel looduse ülimal tipul — inimesel — langevad juuksed välja, tekivad lööbed nahal jne. Kuid selle kahju tekitas inimene endale ise.

Ainsad, mis seda saastunud õhku veidigi puhastada suudavad, on troopilised vihmametsad. Inimene võiks needki vähemalt rahule jätta. Kuid seda ta ei tee. Troopilisi vihmametsi hävitatakse meelelt ja intensiivselt. Troopilised vihmametsad on kogu maailma «roheline kops». Kes aga lööb kirve sellesse «kopsu», see küll hea peremees ei ole. Siin on tõepoolest märgata peremehetunnet, kuid ainult halvas mõttes. Niiviisi ei jää maailmast enam midagi järele.

Kas siis inimene on ikka looduse HOOLIKAS peremees? Millal sellele looduse ülimale tipule küll mõistus pähe tuleb? Arvan, et alles siis, kui väga suur õnnetus kätte jõuab.

KRISTO PAAT,
Raikküla 9klassilise Kooli
IX kl. (lõpukirjand)

Juhatuses arutati

Kauaaegse kohusetruu tööst eest ja seoses 60. aasta juubeliga premeerida Kalju Luukast 200 rublaga.

Seoses 55. aasta juubeliga premeerida Laine Rometit 100 rublaga.

* * *

Arutati poolaasta töötulemusi.

Piima on riigile müüdnud möödunud aasta sama perioodiga võrreldes 36 ts rohkem, liha 91 ts vähem. Rahaline seis on ligikaudu möödunud aasta sama aja tasemel.

Mingil määral on õnnestunud täiendavalt juurde hankida jõusööt.

Et viimasel ajal on mõningal määral hakatud nn. raha lugema, siis avaldub selles ka teatud negativism. Viivitatakse meile arvetäsumisega «viimase minutini» ja raha laekub tihti pärast

mitmekordset meeldetuletamist ja suure hilinemisega.

* * *

Raha eraldamisest teistele organisatsioonidele.

Vastavalt taotlustele otsustati Eesti Loodukaitse Seltsile eraldada 150 rubla. Kohaliku Kaitseliidu vajadusteks reserveeriti 500 rubla ja see kantakse kokkuleppeliselt üle vastavalt organisatsiooni konkreetsele vajadusele.

* * *

Eraldada Urmas Pallonile endise Paka talu maadele ehituskruunt 0,25 ha.

* * *

Kolhoosi amortiseerunud masinate ja põllutööriistade müüki otsustati katsetada kohapeal korraldatud oksjonil. Oksjoni aeg ja koht tahak-

se eelnevalt teatavaks infolehes või pannakse välja teatised.

* * *

Võeti vastu otsus, et kodanike avaldused või dokumendid, mis tulevad juhatusse arutusele, peavad olema juhatusse eelnevalt tutvumiseks esitatud üldjuhul vähemalt 5 päeva enne koosolekut.

Orienteerivalt on koosolekud iga kuu 3.—5. kuupäevani, seega on dokumendid, avaldused jm. vaja esitada eelneva kuu lõpupäevadel.

* * *

Seoses bensiinikriisiga pan-na osa autopargist seisma. Juhid suunata teisele tööle, remontima või puhkusele. Kasutada võimalikult rohkem diiselmehhanismid. Tugevdada naftabaasi valvet.

Nõuda kõigi masinate parkimist töökodade territooriumidel.

* * *

Veel kord puhkustest.

Tööpäevade miinimumid puhkuse saamiseks vastavalt kehtivale töötasustamise põhimäärusele:

puhkust 24 tööpäeva — mehed 234, naised 234 tööpäeva.

puhkust 15 tööpäeva — mehed 220, naised 200 tööpäeva.

Kui töötaja lahkub töölt enne aasta lõppu mõjuvate põhjusteta, jäetakse ta ilma tasulisest puhkusest.

Kaadritöötaja tuletab veel kord meelde, et puhkuseavaldused peab olema esitatud õigel ajal ja varustatud tööjuhi lubava märkusega.

* * *

Eelmise juhatus otsusesse on sattunud eksitav viga. Lõigus «Premeeriti I kvartali parimaid lõpsjaid...» peab olema Helvi Tiirik. Toimetust palub vabandust.

Raikküla MÕIS Keyserlingide memuaaride põhjal

1845. a. kevadel, pärast esimest Raikkülas viibimist kirjutas A. Keyserling oma vanematele, et Raikkülas on tal väga esinduslik sammas- tega elumaja, mille ajako- hane sisustamine aga teeb algul kindlasti rohkesti väl- jaminekuid. Sellest vihjest tuleb seega järeldada, et vä- liselt oli Raikküla peahoone sellal täiesti korras, kuna aga mööbel ning kogu sise- kujundus mittevastav pealin- nast saabunud ja tsaari õu- konna luksusega harjunud härrastele, kes Peterburis elasid (pärast abiellumist) algul Paškovi majas Nevski prospektil, seejärel Dutaci majas Sergijevski tänaval jne.

1847. a. kevadel, pärast Raikkülla ümberkolimist, kir- jutatud kirjas vanematele paistab jällegi, et väliselt ollakse hoonega rahul, sise- kujundus näib olevat aga tõeline valulaps. Selleks et mitte kohe tunda omas ma- jas selle puudulikkust sisus- tust, veetsid nad ühe ööpäe- va Tallinnas. Peahoone tore- dus üllatas ka perenaist, kes kohe nägi, et mitmete ko- handamiste järgi muutub see maja väga hubaseks ning asus täie hinnuga seda teos- tama. Peremehe arvates pidi kõik toimuma väga pik- kamööda, jättes esialgu mõ- ned ruumid korrastamata ja möbleerimata, sest põlluma- janduslikud probleemid su- rusid end peale.

Paar päeva enne tagasi- sõitu välismaale (suurvürs- tinna Helena kaaskonda) õele kirjutatud kirjas kajastub jällegi rahulolu Raikküla peahoonega. See kõik kõlab selliselt: «...ilusaim, mis meil siin on, on suurepära- ne, mugav ja ülisõbralik elumaja. Tuleb aga veel üht- teist teha, et seda täiesti korda saada ning see peab toimuma väga järk-järguli- selt.» Ka aastaid hiljem tun- dis ta rahulolu oma mõisa harmoonilisest fassaadist ning õpetas oma lapsi seda kodu armastama. Vanemas eas armastas ta sageli porti- kuusel istuda (trepi sam-

mastega toetatud katuse all»). Peale A. K. Raikkülast ärasõitu jäi sisustustööde ju- hendamine ta naise hooleks, kes sellele ka väga energili- selt pühendus. A. K. Raikkü- last eemalviibimise tõttu jäävad konkreetsemalt kajas- tamata ümberkorradused ja uuendused, mis sellal ette võeti.

Küll aga märkis ta pärast naasmist ühes omastele saa- detud kirjas, et sisekujun- dus on tehtud palju suure- joonelisemalt, kui tema seda soovinud oleks. Konkreetselt käis see vihje tema jaoks si- sustatud toa (kabineti) koh- ta.

Vanem tütar Helene, kes hiljem abiellus Järvakandi mõisa pärijaga Otto Heinrich von Taubega, mäletab lapse- põlveaegseid mängu avaras kõrges saalis, mis läbi kahe korruse ulatus ning lapse silmis lõputuna tundus. Saal oli tõepoolest selle hoone teistest ruumidest kõrgeim — 5,2 m, kuid täit kahe korrus- se kõrgust ta teiste ruumi- dega (3,9 m) võrreldes siiski välja ei anna. Helene mäles- tuste järgi kasutasid Keyser- lingid elamiseks ainult esi- mest korrust. Ülemise korrus- se ruumid olid sisustatud võõrastetubadeks. Memuaar- ridest ei selgu ruumide konk- reetne otstarve ja plaaniline asetus. Siin-seal vilksatavad ruumide nimetused nagu suur saal, söögisaal, sinine tuba, peegelsaal, kirjutustu- ba, isa kabinet (viimased kaks võivad olla identsed) raamatukogu ja ümmargune tuba. Viimane on säilinud

täni ümarana ning asetseb maja vasakpoolses tiivas aiapoolsel nurgal.

Ühest 1869. a. lõpu kirjast selgub, et see ümar tuba kuulus nooremale tütrele Mariele. K. kirjutab tütrele: «Kui ma välja minna ei saa, siis jalutan ühe maja otsast läbi suurepärase anfilaadi sinu ümarata toani, 72 sammu, 10 korda edasi-tagasi annab ühe versta». Võib arvata, et magamistoad ja lastetoad olidki selles hoone tiivas.

Sinise toana võiks arvesse tulla saali kõrval asuv ovaal- se lõpmikuga kaminasaal (sondeerimisel avastati II ki- hina lasuursinine värvitoon). See salong oma helesinise seinapinnaga, esmaklassilise ornamendiga varustatud valge marmorkaminaga ning ovaalset saaliosa eraldavate valgete kahe paari jooniastii- lis sammastega) ja laekar- niisi riiklikult stukkedekoori- ga on olnud omal ajal küll Raikküla kõige suurejooni- semaks ja stiilsemaks ruu- miks...

Teistest ruumidest on veel teada, et peremehe kabineti- ga külgnes raamatukogu- ruum, mis oli maast laeni kappe täis ning selle keskel paiknes laud kõrge leentooli- ga, mida ka vahel redeliks võidi kasutada.

Raamatukogu aknast pais- tis suur majandushoonetega ümbritsetud hoov, mis mõle- mast küljest vanade lehtpuu- dega palistatud oli ning mille keskpaigas lai ümmargune muruplats asus.

Majal olid suveks eest

äravõetavad topeltaknad. Saali uks, mis viis terrassile, oli samuti topelt ning eemal- dati suveks.

Mõisahoonet välisarhitektuu- rile on A. K. lisanud kaks kindlat ürikutega tõestatud elementi — katus ja õue- poolne terrass. Mainitud ka- tusekattetööd viidi Raikkü- las läbi 1860. a. kevadel ja suvel.

3. okt. 1860. a. kirjutatud kirjas õemes von Behrile kiidab ta kiltkivikatuse ele- gantsust ning leiab, et see on väga kallis. Kiltkivist ka- tust ei tehtud üksnes pea- hoonetele (millel ta püsis 1960. a. tulekahjuni), vaid tõenäoliselt ka kõrvalasuva- te majandushoonetele.

Terrassi ehitamise kohta puudub seni täpne daatum. 1887. a. oli see terrass kind- lalt olemas, kuigi mitte tä- nini säilinud kujul. Tollal ümbritses teda lihtne puit- balustraad, mis ilmselt 19. saj. lõpul on asendatud üli- võimsa neobaroksete betoon- balustritega. Tütre Helene mälestustest teame, et varem oli terrassi asemel üsna ta- valine lihtne puutrepp, tihe- dalt ümbritsetud valge sire- lipõõsastega.

Hiljem rajatud avarat ter- rassi ümbritsesid suveks sin- na transporditud potid pal- mi jt. puudega, mida tõe- näoliselt kasvatati oma kas- vuhoonetes. Kasvuhooneteid oli mõisal moodunud sajandil mitmeid (koetavaid ja kül- mi). Need aetsesid Paka metsa lähedusest.

Mõisa PARGIST

Raikküla mõisa park on sümmeetrilise ülesehitusega reegipärane park. Üldkompositsioonilt on ta ovaalse konfiguratsiooniga. Peahoone asub keset reeglipärast parki risti pargi teljega. Peahoonega sümmeetriliselt suure ringtee välisele joonele on asetatud ühele poole «alamõisa» jt. mõisateenrite madalad pikad hooned, teisele poole aidad, tallid, kivi- (viimane küll hilisema lisandina). Otse hoone ees on suur ümmargune muruväljak ümbritsetud ringteega. Pargi välimist ringteed paalistavad vanad lehtpuud — pärnad, jaakad ja saared. Pargi telgjoone jätkuks on ka suurepärase (praegusoks kohati hävinud) maanteelt mõisa juurde viiv pärnaallee, millel moodunud sajandil oli topeltrida lehtpuud — jalakaid, vahtraid, pihlakaid. Viimane oli A. K. lemmikpuu. «See puu on alati ilus,» põhjendas ta oma kiindumust pihlakasse, «kevadell oma lõhnavate õiekarikatega ja sügisel oma korallpunaste marjakobaratega.»

Hoone taga on pargi kesk- teljel terrassi juurest algav vahtraallee, mis lõpeb ringteega. Viimane on paalistatud pärnapuudega. Vahtraalleest jätkub telgjooneline pargitee kuni piirdealani. Mõlemale

poole seda teed on sümmeetriliselt istutatud lehised. Mu- jal pargis on istutatud puud rühmiti, näiteks saksamaa kuused, kased jt. Parki ümbritseb suurepärase kase- allee — mõlemalt küljelt piiratud kõrge kivitaraga, mis on käesoleval ajal koha- ti lagunenud ja rikutud ki- vide vahele kasvanud põõ- saste tõttu.

Möödunud sajandi kesk- paigas oli Raikküla mõisa park metsistunud. Sellest tihnikuks kasvanud pargist oli saanud Keyserlingide ajaks lastele meele järgi mänguparadiis. Kogu park oli ümbritsetud laia kaseal- leega ja tõenäoliselt ka ju- ba kividest laotud taraga mõ- lemalt poolt allee servast. Mõlemal pool maja küljel kasvas kaks sirelipõõsast, mille violettpunased õied ke- vaditi majale toreda raamis- tuse moodustasid.

Siin-seal pargis kasvas jas- miinipõõsaid, mille taustal mõned tulililliid rohust ker- kides eredalt särasid. Tiigiäär oli palistatud metsistu- nud rooside ja helesiniste meelespealilledega. Kuski- l aianurgas kasvas purpurpu- nane tulp — ainuke selles pargis. Seepärast vaatasid Keyserlingide lapsed seda kui võlulille.

Hiljem hakkas A. K. põõ- rama pargile ja aiaasjandu- sele rohkem tähelepanu ning pärast avara kivist terrassi ehitamist tagumise saali uk- se ette, hakati ka metsistu- nud aeda korrastama. Peagi muutus see hoolsa aedniku käe all väga hoolitsetud to- redaks pargiks, millele erili- se võlu andsid traditsioonili- sed hekipõõsastest moodus- tatud lehtlad. Üks selline on asunud peahoone parempool- ses otsas, kohal, kus praegu on ühenduskäik uude õppe- korpuse.

1873—74. aastast alates näib A. K. aia korrastamise ise energiliselt kaasa löövat. Sellest ajast alates on tema kirjades ükskõik kellele alati mõningaid märkmeid aja ja seal õitsvate lillede ja taime- de kohta, sageli isegi pikki kirjeldusi. Tema kirjades põh- jal saame üsna pika loetelu aias kasvatatavatest lillekül- tuuridest. Siin on olnud roo- se, rhododendroneid, palju elupuud, mitut liiki krooku- si, levkoisid, liiliaid, tulpe, nartsisse, keisrikroone, daa- liid, jorjeneid jpm.

Eriti uhke oli mõisahärra Erfurdist tellitud seemnetest kasvanud lihtsa pruuni «laki» üle, mis olevat ilusaim ta aias. Ka violetset kuldilakki hindas ta.

Mitmel korral toodi taimi Vigalast A. K. sõbra Bern- hard Uexkülli juurest, sageli tellitud seemneid Saksamaalt. 1881. a. sügisel rajati Raik- küla parki nn. tallimäe kõr- vale väike mägi alpitaimede jaoks. See oli tõenäoliselt esimene kivikaitla Eestis. Sellel mõnusel kohakesel («alpinmäestikul») tavatses mõisa pererahvas sageli kü- lalistega istuda ning õhtu ilu nautida.

1883. a. rajati aias üks uus rikkalikult õieküllane plats Erfurdist saadetud materja- list. Tõenäoliselt asus see terrassi ette jäänud muru- pindades, mis asusid mõlemal pool kesket vahtraalleed. Üldse paistab, et Keyserlin- gide ajal moodunud sajandil oli pearõhk hoone taga asu- vale pargiosale pööratud, mis võis tuleneda saali aken- dest ja äsja rajatud terras- silt saadava üldmulje paran- damiseks.

Hoonesine ümmargune muruplats on olnud ka möö- dunud sajandil ilma mingi ääristuseta ja lilledeta liht- ne korrastatud muruväljak.

Paljud suured puud on aja jooksul pargis hävinud. Mõis- a pargis kasvab päris har- ruldasi puuliike, mis on uh- kuseks igale pargile.

Park kuulub mõisaansamb- lisse ja temasse tuleb suhtu- da niisama tähelepanelikult kui arhitektuuripärandisse- gi.

Tõmmati haneks

Keskhomeikune aeg. Lipa töökoja nurga juures peab kamp masinamehi parajasti kergelt suitsupausi ja vahetab põgusalt hommikust informatsiooni. Samas sahib meeste juurde hall «Ziguli» ja juhi kõrvalt astub välja keskealine toimeka olemisega mees.

«Tere päevast!» alustab külamees. «Kas töökoja juhata- ja on siin?»

«Tere! Mis mureks oli?» võ- tab parajasti meeste hulgas viibiv otsitu jutu üles.

«Teie oletegi juhataja?» jääb külamehe silm kahtlevalt töö- koja juhatajat tunnistama. «Minule tutvustas end juha- tajana justkui teistmoodi mees,» kahtleb külamees.

«Kuidas mees välja nägi?» tuntakse meeste hulgas huvi. «Oli veidi vimmas olemise- ga, pikkade juustega ja ... kandis vist mingit kaabulodu,» tuletab külamees meelde.

Meestel on olukord paugu- pealt selge. Rõkatab selline naerupahvak, et varesed puu-

de otsast robinal lendu karga- vad.

«Selge pilt,» teeb töökoja juhataja tõsise näo pähe. «Meil on siin sihuke mees täiesti olemas, ainult ta rohkem ta- luperemehe seisusest ja töö- koja juhutamise muresid pole selle mehe õlgadel kunagi ol- nud.»

«Kuulge, kas see mees ar- mastab siis vahel puhuda ka?» teeb külamees viimase katse tõde jalule seada.

Vastuseks on üldine naeru- lagin.

Selleks korraks jääb kaup katki. «Ziguli» võtab paigalt. «Pagana lugu,» laiutab üle- mus käsi, «vägisi võtab amet- tist maha! Asi see tal kolhoo- si esimehe rolli maha mänge- da pole. Ühed peremehed kõik!»

Meestekamp vajub, näod muikus, laiali.

Oli mõnus jõudehetk, mis argiaskeldustesse lõbusa killu sisse viskas.

ERNI TAMMARU

Natuke nalja

«Mu poeg on alles kolme- kuune, aga juba istub!»
«Püha taevast! Mille eest?»

JUUBELI PUHUL

		80			65
SALME ALMET	16. 07.		ELLA KUTSER	24. 07.	
		75	HARALD UUSTALLO	25. 07.	
JULIE PULMA	3. 07.				60
			KALJU LUUKAS	16. 07.	
					55
			LAIN ROMET	22. 07.	

SAAME TUTTAVAKS

Ivo Rosenberg
Vello Sepp

— autojuht
— elektrik

Vastutav toimetaja ERNI TAMMARU

Raikküla kolhoosi infoleht
Toimetus: 203502 Rapla
rajoon, Raikküla skj.
telefon 64-421; 64-475
Trükiarv 400

Tasuta
Maht 0,5 trükipoognat
Tellimise nr. 2127
Rapla Trükiakoda
Rapla, Kalda 2